

[Steincke.]

de Tvivlsspørgsmaal Omtale værd. Saa stilfærdigt tør jeg ikke love den højtærede Minister, at det vil gaa for sig i Udvalget, selv om han vel nok til syvende og sidst som repræsenterende den aarhundredgamle Fortids overleverede Anskuelse har store Chancer for at vinde den endelige Sejr.

Lad mig for en Sikkerheds Skyld for ikke igen at blive misforstaaet af forskellige Venstreblade som i 1941 efter Kommissionsudkastets Fremkomst slaa fast, at den Omstændighed, at man ikke skal have Pligt til at dele Arven ud til sine Børn i lige store Anparter, ikke er det samme som Pligt til at forbigaa alle sine Børn eller blot enkelte af disse. Det drejer sig om Tvangsarv eller om en mere eller mindre begrænset Testationsfrihed for Arveladeren, en Forskel, som ikke kan forekomme at være ubegribelig for nogenlunde normale Personer i eller uden for Pressen. Og lad mig for ikke at være uretfærdig over for den højtærede Justitsminister nævne, at han dog, ligesom Kommissionen, har indskrænket Tvangsarven fra $\frac{2}{3}$ til Halvdelen og tilsvarende Ægtefællens Tvangsarv til Halvdelen af Arvelodden, naar der er Livsarvinger, og ellers til $\frac{1}{3}$ af Efterladenskaberne. Den underlige Formulering af § 39 skyldes Kommissionen, hvis Sprog paa sine Steder er noget mærkeligt, men det kan vi diskutere nærmere i Udvalget. Formuleringen skyldes altsaa Kommissionen, som i Udkastet Side 61 gør opmærksom paa, at al Arv oprindeligt i germansk og nordisk Ret var Tvangsarv, hvorfor man — i Modsætning til Romerretten, som Ørsted og Forordningen af 1845 var paavirket af — ikke bør betragte Tvangsarv som en Indskrænkning i Testationsretten, men omvendt denne som en Undtagelse fra Bestemmelserne om Tvangsarv. Jeg føler mig rent personlig nærmest som gammel Romer i dette Forhold.

Jeg nævnte før Ægtefællen. I saa Henseende maa vi undersøge, om vi ikke bør gaa videre, end vi gjorde i 1926, saa at den efterlevende Ægtefælle arver, medmindre der er særligt Testamente.

Det var de to grundlæggende Hovedproblemer: Udstrækningen af Slægtens Arveret og Tvangsarverettens Værdi og Omfang, og disse Problemer maa man jo nødvendigvis drøfte, før man kommer til de enkelte

Kapitler. Resultatet af disse Drøftelser vil være afgørende eller i høj Grad have Indflydelse paa enkelte Bestemmelser i Lovforslaget. Det vilde derfor ogsaa være rimeligt at opsætte Vurderingen af en hel Række af de talrige Bestemmelser, der foreligger, til Udvalget, hvor den i og for sig ogsaa naturligst hører hjemme, og jeg skal indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger og helt se bort fra Tvivl om Forstaaelse af Detailler og fra Sproget, som trods de korte og knappe Formuleringer til Gengæld ikke altid er lige let at forstaa og heller ikke altid udtrykker den Mening, man har tænkt sig. Jeg gaar ud fra, at man i det hele lægger Vægt paa den bag ved Ordene liggende Mening.

Til Kapitlerne 1 og 2, Slægtninges og Ægtefællens Arveret, har jeg intet yderligere at føje her ved første Behandling. I Kapitel 3, uskiftet Bo med Livsarvinger, støder man først paa § 11, hvor Ministeriet har vist det Mod at gaa imod Kommissionens Forslag om Ophævelse af Regelen i Loven af 1926 § 2, Stk. 2, hvorefter Manden, men ikke Hustruen kan gøre den andens Hensiden i uskiftet Bo afhængig af Beskikkelse af en Tilsynsværge. Jeg tror, at den højtærede Justitsminister har Ret her, men maaske skyldes min Tilslutning den Omstændighed, at jeg selv har Ansvar for denne Bestemmelse i Loven af 1926. Derimod forekommer det mig mere tvivlsomt, om det er rigtigt at stryge Kommissionens § 16, 2det Stykke, hvorefter en Arving, der af den i uskiftet Bo hensiddende faar Afslag paa sin Anmodning om Forskud paa sin Arv efter den afdøde, kan indanke dette Afslag for Skifteretten, men det kan vi nærmere diskutere i Udvalget. Til Kapitel 4 om uskiftet Bo med Næstarvinger og Kapitel 5 om Arveret ifølge Adoption har jeg intet særligt at bemærke ved første Behandling; det skulde da være det mærkelige i, at Bemærkningerne til Lovforslaget overhovedet ikke har et eneste Ord til Forklaring af samtlige §§ 26—39. Det kunde dog maaske ellers have været naturligt i hvert Fald til § 38 at drøfte den i Norge gældende Regel om fuldkommen Ligestilling i arveretlig Henseende mellem Adoptivbørn og Livsarvinger, en Regel, der forekommer mig personlig tiltalende. Kapitel 6 om Tvangsarv har jeg omtalt, og de nye Reg-